Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 653 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. ANTONIC**
Sterstraat 27
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. CHALLOUK *loco* advocaat N. ANTONIC.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, verzoekt op 13 januari 2026 om internationale bescherming. Op 10 maart 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een moslim afkomstig uit Sarajevo en bent u Bosnisch staatsburger.

Op 20 maart 2010 wilde een criminele bende dieven uit uw wijk in uw vaders wagen inbreken. Toen u dit vaststelde, schoot u met uw pistool op de dieven. U verwondde hierbij N. B. en T. Z., twee leden van de bende. De bende dieven had niet op u geschoten. U werd in eerste aanleg voor het toebrengen van zware

slagen en verwondingen en voor illegaal wapenbezit veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en vijf maanden. U ging niet in beroep aangezien u de veroordeling terecht vond.

Na uw vrijlating ging u als bodyguard werken in een discotheek. Op 28 november 2010 kwamen leden van de bende waarmee u eerder in aanraking was gekomen naar de club. U weigerde hen de toegang, maar uw chef kwam tussenbeide en liet hen binnenkomen. Binnen ontstond er een ruzie waarbij een vijftal jongeren barkrukken en glazen naar u gooiden. U ging naar de toog, omdat u wist dat het wapen van de eigenaar daar lag en begon te schieten. U raakte de eigenaar van de club met drie kogels. U vertrok maar gaf zich later aan. U werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en twee maanden. U vond uw veroordeling terecht en ging niet in beroep.

U had een conflict met A. F., een jongen uit uw buurt met wie u verschillende keren ruzie had, zo ook op 15 augustus 2013, toen A. en zijn vader u aanvielen. Zijn vader vuurde een zevental kogels in uw richting af, die u niet raakten. U stapte naar uw wagen, waar u uw wapen nam en in de richting van A., die duidelijk niet gewapend was, en zijn vader schoot. U raakte A. in zijn armen en benen. Daarna ging u weg. De volgende dag gaf u zichzelf bij de politie aan, waarna een rechtszaak tegen u begon. Tijdens de procedure werd de initiële beschuldiging, met name het toebrengen van slagen en verwondingen, aangescherpt tot poging tot moord. Ofschoon u de door u gepleegde feiten erkent, kan u zich niet in deze kwalificatie vinden, aangezien uw slachtoffer niet geraakt was in vitale lichaamsdelen. Bovendien werden de omstandigheden van het conflict niet in aanmerking genomen, aangezien niet bewezen kon worden dat u eerst beschoten was geweest. Uw bewijsstukken, zoals getuigenverklaringen, en uw verzoek om een reconstructie van de schietpartij werden tijdens de procedure, volgens u onterecht, afgewezen. U merkte in dit verband op dat A.'s vader en de rechter beiden tot de SDA behoorden. In eerste aanleg werd u veroordeeld voor poging tot moord tot een gevangenisstraf van negen jaar en acht maanden. In beroep werd de gevangenisstraf verhoogd tot tien jaar en tien maanden. U trok naar het hof van Straatsburg, dat oordeelde dat er tijdens uw proces geen juridische fouten waren gemaakt.

Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Zenica kreeg u het aan de stok met J. H., een medegevangene, en de leden van zijn bende die ook in de gevangenis opgesloten waren. Het kwam er regelmatig tot vechtpartijen.

U werd op 3 oktober 2024, na uw vrijlating, veroordeeld voor het toebrengen van lichte en zware lichamelijke verwondingen en van schade aan andermans eigendom en voor het verstoren van de openbare orde veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, nadat u een klap aan uw ex-vriendin M. A. had gegeven. Enkel het toebrengen van lichamelijke verwondingen was volgens u een terechte beschuldiging, de andere beschuldigingen klopten echter niet. U moest uw straf niet onmiddellijk uitzitten, maar had wel al een aantal maanden in voorhechtenis gezeten.

In november 2024 leerde u in Sarajevo uw huidige vriendin, V. G., kennen. Ze woont in Izegem, België.

Een maand na uw vrijlating ongeveer, op 19 december 2024, werd u door N. H., broer van J., beschoten in het centrum van Sarajevo. Hij snauwde u toe dat hij dit deed omdat u lang daarvoor met zijn broer in de gevangenis had gevochten. U raakte gewond. U legde een verklaring af bij de politie waarin u zei dat N. H. de dader was. In januari 2025 werd u twee à drie keer telefonisch door J. H. bedreigd die u zei dat u hetgeen gebeurd was als wraak moest beschouwen voor de vechtpartij in de gevangenis. Hij voegde eraan toe dat u zich vanaf dan zorgen moest maken. Hij wilde ook dat u uw verklaring bij de politie over N. zou intrekken. De deur van uw woonst werd in februari 2025 beschadigd. Er werden toen bananen achtergelaten - in Bosnië worden bananen gegeven aan iemand die ontslagen is uit het ziekenhuis - met een begeleidende boodschap dat de kogel die voor u was bestemd u de volgende keer niet zou missen. U gaf dit alles aan aan de politie, die ter plaatse kwam en die uw gsm onderzocht.

Hierna besloot u uw land te verlaten. U vertrok op 22 februari 2025 naar België. In april 2025 keerde u enkele weken terug naar Bosnië-Herzegovina omdat uw moeder kanker had. Sinds eind april 2025 verblijft u opnieuw in België bij uw partner V.

Vermoedelijk op 29 augustus 2025 had V. medische hulp nodig. Er werd een ambulance gebeld. Net toen ze weggebracht zou worden, kwam haar ex E. Z. tussen. Hij wilde niet dat ze in de ambulance zou stappen en gaf haar een klap. Daarop begon u met hem te vechten. U werd opgepakt en zat veertig dagen in voorhechtenis in de gevangenis van Ieper. Zo vernam u dat Bosnië-Herzegovina tegen u een internationaal arrestatiebevel had uitgevaardigd, omdat u door uw verblijf in België nagelaten had in te gaan op de oproeping om u voor de uitvoering van uw gevangenisstraf naar aanleiding van uw veroordeling d.d. 3 oktober 2024 in de gevangenis te melden. U werd later voor de vechtpartij met Z. door een Belgische rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf maanden met uitstel.

U bent in België nog betrokken in een tweede onderzoek, nadat u verwikkeld raakte in een vechtpartij met een voor u onbekende persoon die onder invloed was van drugs en die hierbij ernstig gewond geraakte.

In december 2025 werd N. door de Bosnische politie opgepakt.

Op 9 januari 2026 werd u naar aanleiding van het internationale arrestatiebevel tegen u opnieuw gearresteerd. Op 13 januari 2026 verzocht u om internationale bescherming. U verklaart uit vrees voor de gebroeders H. en hun entourage niet naar Bosnië-Herzegovina te kunnen terugkeren. U vreest in dezelfde gevangenis als hen te worden ondergebracht. U verblijft momenteel in de penitentiaire instelling van Brugge.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: het vonnis van de kantonale rechtbank van Sarajevo d.d. 24 augustus 2010 waarbij u (in tegenstelling tot uw verklaringen dat u voor het toebrengen van slagen en verwondingen werd veroordeeld) voor poging tot moord (volgens artikel 166 van het Bosnische strafwetboek) en voor het verwerven, het bezit en het dragen van een wapen en munitie zonder toelating werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en vijf maanden; de beslissing van de kantonale rechtbank van Sarajevo d.d. 24 augustus 2010 om uw voorlopige hechtenis op te heffen; de akte van inbeschuldigingstelling van het kantonale parket van Sarajevo d.d. 23 december 2010 waarbij de procureur vraagt om u naar aanleiding van de gebeurtenissen in de club waar u werkte te veroordelen voor zware inbreuken tegen de algemene veiligheid van personen en van andermans eigendom; de akte van inbeschuldigingstelling van het kantonale parket van Sarajevo d.d. 8 november 2013 waarbij de procureur vraagt om u te veroordelen voor poging tot moord op A. F. (volgens artikel 166 van het Bosnische strafwetboek); het vonnis van de gemeentelijke rechtbank van Sarajevo d.d. 3 oktober 2024 waarbij u schuldig wordt bevonden voor het toebrengen van lichte en zware verwondingen, voor het toebrengen van schade aan andermans eigendom en voor het in gevaar brengen van de veiligheid; drie krantenartikelen over het schietincident waarvan u in december 2024 het slachtoffer werd; een krantenartikel d.d. 22 februari 2025 over de beschadigingen aan uw deur en het deponeren van bananen; het verwijzingsdocument van de gemeentelijke rechtbank van Sarajevo d.d. 17 juni 2025 waarbij u doorverwezen wordt naar de gevangenis van Zenica om uw gevangenisstraf uit te zitten; het bevel van de gemeentelijke rechtbank van Sarajevo d.d. 19 augustus 2025 om een internationaal aanhoudingsbevel tegen u uit te vaardigen en waaruit blijkt dat u naar de gevangenis van Zenica overgebracht moet worden; een brief van uw Bosnische advocaat O. M. s.d. die bevestigt dat u in december 2024 door N. H. werd beschoten; een brief van dezelfde advocaat d.d. 19 januari 2026 waarin hij bevestigt dat u uw gevangenisstraf in de gevangenis van Zenica, i.e. de gevangenis waar de gebroeders H. zijn opgesloten, zal moeten uitzitten; een door V. G. op 3 februari 2026 opgestelde verklaring van samenwoning ter bevestiging van jullie samenwoning; V.'s Belgische verblijfskaart; en haar arbeidsovereenkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 3 december 2025 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel IF van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: (...) b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten (...)" Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel IF van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Uit de gegevens in uw administratief dossier blijkt dat u op 7 november 2014 door de kantonale rechtbank van Sarajevo veroordeeld werd voor poging tot moord op A. F. op 15 augustus 2013. Ook in beroep werd u hiervoor veroordeeld. Uit de door u neergelegde akte van inbeschuldigingstelling d.d. 8 november 2013 blijkt dat u op 15 augustus 2013 om 3.00 uur in de Olovskastraat de Audi van uw moeder bestuurde, toen u stopte daar waar A. F. zich bevond. A. droeg een short en een T-shirt met korte mouwen. U riep hem toe met de woorden: "hé, aap, waarom wandel je zo op straat?", waarop A. antwoordde dat hij daar woonde en dat het niet aan u was om te zeggen hoe hij moest wandelen. Daarop maakte u hem duidelijk dat hij u zo niet moest antwoorden en vroeg u hem of u uit uw wagen moest komen. A. antwoordde dat hij enkel Allah vreesde waarop u hem toesnauwde dat hij ook bang zou zijn van u. U kwam daarop uit uw wagen, naderde A. met een automatisch wapen en schoot op een afstand van één à twee meter in de richting van zijn hoofd. Op dat moment maakte hij een draaibeweging naar rechts en beschermde hij zijn hoofd met zijn twee handen waardoor de kogel zijn rechterhand raakte. U raakte hem daarna nog in de linkerarm (die hij, zoals aangehaald, had opgeheven om zijn hoofd te beschermen). A. werd ook nog een derde keer geraakt in zijn linkerbeen onder zijn heup. Daarna schoot u nog twee keer op het asfalt voor zijn benen. A. viel op de grond. U vluchtte weg.

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u niet akkoord gaat met deze omschrijving van de feiten. U erkent weliswaar meermaals op A., die ongewapend was, geschoten te hebben, maar schetst een andere context. Volgens u was A., met wie u geregeld ruzie had, vergezeld door zijn vader, toen zijn vader verschillende kogels op u begon af te vuren die u echter niet raakten. U ging daarop naar uw wagen, nam uw wapen en begon op een afstand van ongeveer anderhalve meter op beiden te schieten. U raakte A. meermaals, enkel in niet-vitale lichaamsdelen, met name zijn armen en benen. Volgens u weigerde de rechtbank uw getuigen te aanhoren die deze versie van de feiten zouden bevestigen en werd ook geen reconstructie van de feiten gehouden. U merkte in dit verband terloops op dat de vader van A. net als de rechter die u in eerste aanleg had veroordeeld behoorde tot de SDA. De rechtbank veroordeelde u voor poging tot moord, maar u gaat niet met deze kwalificatie van de door u gepleegde feiten akkoord en meent dat u voor het toebrengen van verwondingen en het veroorzaken van algemeen gevaar veroordeeld had moeten worden (CGVS, p. 5-9; p. 13).

Uw versie van de feiten komt echter ongeloofwaardig over en dit om de volgende redenen:

- *U deinst er niet voor terug om leugenachtige verklaringen af te leggen over de strafrechtelijke procedures waarin u in Bosnië-Herzegovina betrokken was. U legde immers manifest tegenstrijdige verklaringen over uw vierde veroordeling d.d. 3 oktober 2024 af. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u weliswaar veroordeeld werd voor het toebrengen van lichte en zware lichamelijke verwondingen en van schade aan andermans eigendom (het inbrandsteken van auto's) en voor het verstoren van de openbare orde (het aanvallen van omstaanders), maar dat een klap aan uw ex-vriendin M. A. het enige was dat u werkelijk had gedaan: u had dus noch twee auto's beschadigd noch omstaanders aangevallen. U vond de veroordeling dus onterecht. U verklaarde bovendien het recht niet gehad te hebben om in beroep te gaan (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met een openbaar raadpleegbaar YouTubefilmpje, waarop u te zien bent terwijl u de feiten waarvoor u veroordeeld bent bekent en waarbij u letterlijk zegt dat u de auto's waarvan sprake in brand heeft gestoken, nam u de verantwoordelijkheid van het inbrandsteken van twee wagens en het slaan van toevallige passanten op u, gaf u toe dat de vierde veroordeling terecht was en erkende u dat het uw eigen keuze was geweest om niet in beroep te gaan (CGVS, p. 11-12). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt eveneens dat u bekentenissen heeft afgelegd (zie vonnis d.d. 3 oktober 2024).*

- *U laat na om het vonnis in eerste aanleg, het arrest in beroep, de verzoekschriften van uw advocaat en uw beweerde communicatie met het hof van Straatsburg over uw definitieve veroordeling voor poging tot moord op A. F. neer te leggen. Nochtans werd u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd en beloofde u deze stukken neer te leggen (CGVS, p. 14; p. 22-23). Ofschoon de u toegekende termijn intussen reeds enige tijd verstreken is en u wel twee andere vonnissen inzake andere veroordelingen (het vonnis d.d. 24 augustus 2010 en het vonnis d.d. 3 oktober 2024) en ook de akte van inbeschuldigingstelling d.d. 8 november 2013 voor poging tot moord op A. F. kon neerleggen, mocht het Commissariaat-generaal vooralsnog de gevraagde documentatie inzake uw definitieve veroordeling voor poging tot moord op A. F. niet ontvangen. Door de gevraagde stukken niet neer te leggen, laat u na inzicht te bieden in uw verdedigingsstrategie en in de analyse van de door u gepleegde feiten door de Bosnische justitie. U heeft, met andere woorden, niet aangetoond dat u daadwerkelijk in het midden van de nacht beschoten werd door A.'s vader alvorens u zelf begon te schieten.*

- *Betreffende uw verklaring dat A.'s vader en de rechter die u in eerste aanleg veroordeelde beiden tot de SDA behoren, waarmee u lijkt te insinueren dat dit uw veroordeling beïnvloed zou kunnen hebben, blijkt uit niets dat, voor zover uw verklaringen over hun partijaanhang waar zouden zijn, dit werkelijk een*

invloed op de strafprocedure zou kunnen hebben gehad, aangezien de rechter in eerste aanleg u een minder zware straf heeft gegeven dan de rechter in beroep, over wiens partijaanhang u niets kon zeggen (CGVS, p. 13-14).

Gelet op het voorgaande kan uw versie van de feiten niet worden aangenomen.

Zelfs al zou uw versie van de feiten aannemelijk zijn, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u doelbewust - u ging naar uw wagen om een wapen te halen - van op korte afstand - u schatte vanop ongeveer één à anderhalve meter - naar A. F. schoot die duidelijk ongewapend was, waarbij u hem verschillende keren raakte. Zelfs al zou zijn vader eerst geschoten hebben, zoals u beweerde, dan nog kan uw reactie niet als proportioneel en dus als wettige zelfverdediging worden beschouwd. Wettige zelfverdediging kan immers slechts in bepaalde gevallen van toepassing zijn, wanneer aan verschillende voorwaarden is voldaan. De interpretatie van de voorwaarden is zeer restrictief, om misbruik van de wettige zelfverdediging tegen te gaan. De voorwaarden om van wettige zelfverdediging te spreken zijn: 1) er moet sprake zijn van een imminent en onwettig gebruik van geweld tegen de persoon die zich verdedigt; 2) de persoon die zich verdedigt moet redelijk handelen; 3) de reactie van de persoon die zich verdedigt moet proportioneel zijn (zie EASO, practical Guide: Exclusion). Het is echter duidelijk dat u een alternatief voor uw reactie had: u erkende immers dat u anno 2026, in plaats van te schieten, gewoon de benen had genomen. Uw reactie was dus manifest disproportioneel (CGVS, p. 8), zeker omdat u schoot op een persoon die ongewapend was en blijkbaar niet op de persoon die u even daarvoor beschoten zou hebben.

U oordeelt dat u te streng bestraft werd en dat de kwalificatie van poging tot moord door de rechter niet correct is. Dat de kwalificatie 'poging tot moord' niet correct zou zijn, is niet aannemelijk. Nadat u van dichtbij T. Z. éénmaal in de rechterbil en N. B. éénmaal in de linkeronderrug had geraakt (zie vonnis d.d. 24 augustus 2010), werd u op 24 augustus 2010 veroordeeld voor poging tot moord. Deze veroordeling was volgens u terecht (CGVS, p. 3). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom gelijkaardige feiten, waarbij u A. F. drie keer op verschillende plaatsen in zijn armen en benen geraakt heeft, anders zouden moeten gekwalificeerd worden.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1 F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel IF, b) van de Vluchtelingenconventie.

U werd veroordeeld voor poging tot moord tot een zware gevangenisstraf van tien jaar en tien maanden, omdat, gelet op het feit dat u uw versie van de feiten niet heeft aangetoond, u, zonder dat dit concreet werd uitgelokt door uw slachtoffer A. F. die ongewapend was en gewoon op straat in een boxershort en T-shirt op zijn broer zat te wachten, opzettelijk met een automatisch wapen op hem geschoten heeft en hem drie keer in armen en benen heeft getroffen (zie akte van inbeschuldigingstelling d.d. 8 november 2013). U erkende geen beroepsschutter te zijn, waardoor u in alle redelijkheid het al dan niet dodelijk karakter van uw schoten op voorhand niet had kunnen inschatten (CGVS, p. 6).

Poging tot moord is een daad die algemeen wordt erkend als een ernstig misdrijf. Door het fundamentele recht op leven te schenden, heeft deze daad desastreuze gevolgen voor het slachtoffer, zijn omgeving en de maatschappij als geheel.

Naast de individuele impact heeft poging tot moord gevolgen voor de samenleving als geheel. Het ondermijnt het gevoel van veiligheid, tast het vertrouwen in instellingen aan en kan leiden tot een spiraal van geweld. Bovendien ondermijnt het de fundamentele waarden van elke samenleving, zoals respect voor het menselijk leven en vreedzaam samenleven.

Wegens de intrinsieke ernst wordt een dergelijk misdrijf in veel landen bestraft met zeer zware straffen. Deze straffen weerspiegelen de algemene afkeuring van dergelijke handelingen en zijn bedoeld om de samenleving te beschermen. In sommige landen bestaan specifieke procedures om dergelijke misdrijven te vervolgen. In België is het Hof van Assisen bevoegd voor de ernstigste misdrijven, zoals doodslag of poging tot doodslag, moord of poging tot moord, dodelijke gijzeling, ernstige zedenfeiten, enz.

Zelfs al zou de kwalificatie 'poging tot moord' niet correct zijn en zou de door u aangehaalde versie van de feiten de juiste zijn, dan nog vormen de door u gepleegde feiten, die u zelf kwalificeerde als het 'toebrengen van verwondingen en het veroorzaken van algemeen gevaar' (CGVS, p. 9), evenzeer een ernstig misdrijf.

U verklaarde met een automatisch wapen verschillende schoten gelost te hebben in de richting van A. F. die duidelijk ongewapend was. U raakte hem drie keer in armen en benen waardoor u hem, zelfs al mocht hij volgens u zeven dagen na de aanslag het ziekenhuis al verlaten (CGVS, p. 5) - in de pers staat evenwel te lezen dat hij bijna een maand werd gehospitaliseerd -, ernstig verwondde: uit de akte van inbeschuldigingstelling blijkt immers dat A. ernstige verwondingen vertoonde. U werd voor deze feiten veroordeeld. U vond dat een gevangenisstraf van drie jaar hiervoor (die voor alle duidelijkheid ook al een zware gevangenisstraf is) rechtvaardig was geweest (CGVS, p. 9).

Ernstige opzettelijke verwondingen en slagen zijn niet zomaar gewelddaden: ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.

Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.

Het gebruik van een wapen om een persoon of groep te dwingen zich te onderwerpen aan de wil van een agressor is hierbij een verzwarende factor. Het strafrecht straft het illegale gebruik van wapens om anderen te bedreigen immers streng en de straffen die de rechtbanken opleggen, zijn zwaarder wanneer er gewapende bedreigingen worden geuit tegen anderen. Het Belgische Strafwetboek bepaalt bijv. dat bij diefstal met geweld of bedreigingen, indien wapens of op wapens gelijkende voorwerpen worden gebruikt of getoond, of indien de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, de straf wordt verzwaard tot vijftien tot twintig jaar opsluiting (artikel 472).

De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen ten gevolge van een schietincident zijn, net zoals de gevolgen van een poging tot moord, ernstig voor zowel de rechtstreekse slachtoffers als voor de samenleving als geheel. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen. Het gebruik van potentieel dodelijke wapens of wapens die ernstig lichamelijk letsel kunnen veroorzaken, leidt tot blijvende nawerkingen zoals gevoelens van onveiligheid, angst voor represailles, posttraumatische stress of andere psychologische stoornissen. Gewapende aanvallen hebben niet alleen individuele gevolgen, maar ook een aanzienlijke impact op het veiligheidsgevoel van een gemeenschap. Ze kunnen een klimaat van onveiligheid creëren, de economische activiteit schaden en sociale banden verzwakken.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article IF of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overvallen zijn 'ernstige' misdrijven. Sommige andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (...)."

Bijgevolg kunnen de door u gepleegde feiten, of ze nu gekwalificeerd worden als poging tot moord of als het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met een vuurwapen, gelet op uw individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u de gevangenisstraf van tien jaar en tien maanden heeft uitgezeten.

In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond.

Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

Ofschoon u beweerde dat u nooit meer dergelijke stommiteiten zal doen (CGVS, p. 8) en ofschoon u zich tijdens de juridische procedure in Bosnië-Herzegovina verontschuldigd heeft voor de daden die u ten aanzien van A. F. heeft gesteld (CGVS, p. 14), kan er hoegenaamd geen sprake zijn van oprecht berouw en schuldinzicht in uw hoofde, integendeel.

Niet alleen is hierboven reeds gebleken dat u uw versie van de feiten niet heeft aangetoond waardoor duidelijk is dat u uw verantwoordelijkheid voor de feiten tracht te minimaliseren, hetgeen niet in overeenstemming is met oprecht schuldinzicht, bovendien blijkt dat u na uw vrijlating opnieuw in aanraking gekomen bent met het gerecht, zowel in Bosnië-Herzegovina als in België:

- *Op 3 oktober 2024 werd u in Bosnië-Herzegovina veroordeeld voor het toebrengen van lichte en zware verwondingen, voor het toebrengen van schade aan andermans eigendom en voor het in gevaar brengen van de veiligheid. Na initieel het terechte karakter van deze veroordeling betwist te hebben, cf. supra, nam u de verantwoordelijkheid op zich voor de feiten waarvoor u veroordeeld werd. U heeft vooralsnog maar een klein deel van uw straf waartoe u in 2024 werd veroordeeld uitgezeten, waardoor er tegen u een internationaal aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd (CGVS, p. 10; p. 12; p. 16).*

- *In België werd u in 2025 door de rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot vijf maanden met uitstel onder meer voor het opzettelijk veroorzaken van verwondingen, nadat u in augustus 2025 E. Z. had aangevallen (CGVS, P. 15).*
- *In België bent u een verdachte in een onderzoek na een vechtpartij met een voor u onbekende man die hierdoor zwaar verwond raakte (CGVS, p. 15-16).*

Door na uw detentie van tien jaar en tien maanden, tijdens dewelke u overigens meermaals disciplinaire sancties heeft gekregen omwille van uw betrokkenheid in vechtpartijen (CGVS, p. 18), blijvend blijk te geven van een gewelddadige ingesteldheid, zowel in Bosnië-Herzegovina als in België waar u nauwelijks een jaar verblijft, toont u uiteraard geen oprecht schuldinzicht noch berouw voor de beschieting van A. F.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uw veroordeling voor poging tot moord op A. F. niet uw eerste veroordeling was, aangezien u daarvoor al twee keer voor uw betrokkenheid bij schietincidenten veroordeeld was.

Gelet op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen ten aanzien van A. F. geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw verklaringen en uit de akte van inbeschuldigingstelling blijkt dat u geschoten heeft op A. in het kader van een banale ruzie tussen hem en u (zie akte van inbeschuldigingstelling; CGVS, p. 5).

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten. De feiten werden immers gepleegd op 15 augustus 2013 in Sarajevo.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U erkent immers dat u meermaals op een ongewapende persoon geschoten heeft, waardoor elk redelijk persoon weet dat de gevolgen hiervan voor de persoon op wie wordt geschoten bijzonder ernstig kunnen zijn. Zowel uit de versie weerhouden in de akte van inbeschuldigingstelling als uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u intentioneel heeft geschoten. Uit de beschrijving van de feiten in de akte van inbeschuldigingstelling blijkt immers dat u A. bedreigde door te stellen dat hij voor u bang zou zijn, dat u daarop uw wapen nam, uit uw auto stapte en met dit wapen begon te schieten; u verklaarde hierover zelf op het Commissariaat-generaal dat u voor uw auto stond en uw wapen ging halen om te kunnen schieten (CGVS, p. 5; p. 8). Uit beide versies blijkt, zelfs al heeft u zeer snel gereageerd, zoals u opmerkte (CGVS, p.

8), voorbedachten rade. Hierboven is bovendien gebleken dat de these van wettelijke zelfverdediging niet kan worden weerhouden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. Uw verwijzing naar uw vrees voor de gebroeders H. en hun bende en naar uw relatie in België met V. met wie u een gezin wil stichten (CGVS, p. 16) werpt immers geen ander licht op de redenen waarom u uitgesloten wordt van internationale bescherming, i.e. de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1 F, b) van de Vluchtelingenconventie. Uw verklaringen hierover worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel IF, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel IF van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, 5 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, 54 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u uit vrees voor de bende van de gebroeders H. niet naar Bosnië-Herzegovina kan terugkeren. In december 2024 werd u door N. H. beschoten, in januari 2025 werd u door J. H. vanuit de gevangenis telefonisch bedreigd en in februari 2025 werd de deur van uw woonst beschadigd.

In dit verband kan er echter allereerst op uw houding gewezen worden. Ofschoon u voor het eerst in België was op 22 februari 2025, keerde u nog van 4 april 2025 tot 30 april 2025 naar Bosnië-Herzegovina terug en verzocht u pas op 13 januari 2026 om internationale bescherming. U rechtvaardigde uw terugkeer naar Bosnië-Herzegovina en uw laattijdig verzoek door erop te wijzen dat uw moeder aan kanker leed en dat u onwetend was over uw rechten (CGVS, p. 2; p. 20). Deze uitleg volstaat niet. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan. Uw laattijdig verzoek kan dan ook op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina - u vreest dat u in dezelfde gevangenis als uw belagers N. en J. H. en hun bende zal ondergebracht worden (CGVS, p. 21) - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië-Herzegovina voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2025 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus bosnieherzegovina. algemene situatie 20250106.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blij kt dat Bosnië een beschermingssysteem kent voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen

en dat alle Bosnische burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De Grondwet van Bosnië voorziet voor iedereen het recht op een eerlijke hoorzitting (in burgerlijke en in strafzaken). De grondwetteksten van de entiteiten voorzien alle in een onafhankelijk gerecht. Ofschoon de fragmentatie van het gerecht in Bosnië (vier afzonderlijke rechtssystemen die telkens nog eens actief zijn op verschillende niveaus (van de staat, de entiteit en het Brcko-district), de efficiëntie niet ten goede komt, worden de rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan, wettelijk gegarandeerd en in de praktijk meestal ook gerespecteerd. Indien lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken, kan hiertegen beroep aangetekend worden op hogere niveaus, en dit zelfs tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In Bosnië zijn voorzieningen voor kosteloze juridische bijstand aanwezig. De rol van de politie in de ordehandhaving wordt nauwkeurig bepaald door de wet. De civiele autoriteiten behouden de effectieve controle over de veiligheidsdiensten en de politie voert arrestaties uit op basis van gerechtelijke bevelen en ook conform de wettelijke voorschriften. Ondanks de wijdverbreide, ook door u aangehaalde (CGVS, p. 21-22) corruptie kan de werking van de politie een veilige omgeving garanderen voor de hele bevolking. De overheid voorziet trainingen (en handleidingen) voor de politie om corruptie en misbruiken tegen te gaan en om het respect voor de mensenrechten te promoten. Tevens blijkt uit de informatie dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.
Er worden in Bosnië aldus redelijke maatregelen getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doet hieraan geen afbreuk. Dat er nog ruimte is voor verbetering, betekent immers niet dat de Bosnische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. Bescherming die de nationale overheid biedt moet doeltreffend zijn, maar niet absoluut. Een overheid moet geen bescherming bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen.

Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de Ombudsdienst, die uit drie ombudspersonen (i.e. een Servische, een Kroatische en een Bosniak) bestaat, het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) en diverse ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

De vaststellingen omtrent de beschermingsmaatregelen door de Bosnische autoriteiten vinden bevestiging in het feit dat Bosnië opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst cfr. artikel 57/6/1 53 van de Vreemdelingenwet (zie KB inzake veilige landen van herkomst d.d. 3 december 2025).

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Er wordt hierbij rekening gehouden met de mate waarin in het land bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door het onder andere beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen.

Bijgevolg is het aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Indien dit niet het geval is, moet u gegronde redenen kunnen aanbrengen waarom niet van u kan worden verwacht dat u zich niet wendde tot de Bosnische autoriteiten. U blijft hier evenwel in gebreke.

Uit uw verklaringen kan immers opgemaakt worden dat de Bosnische autoriteiten bereid en in staat zijn om tegen uw belagers op te treden. U legde na de schietpartij in december 2024 een verklaring af bij de politie, waarbij u de persoonsgegevens van de dader kon doorgeven (CGVS, p. 19). Ook de dreigberichten en de beschadiging van de deur van uw woonst heeft u aangegeven. De politie kwam ter plaatse en startte een onderzoek, waarbij onder meer uw gsm aan een onderzoek onderworpen werd (CGVS, p. 22). N. H., die eerder al verschillende keren werd gearresteerd, werd uiteindelijk in december 2025 aangehouden (CGVS, p. 18). Dat hij een jaar spoorloos was en dat de politie dus een jaar nodig heeft gehad om hem in te kunnen rekenen, zoals u aangaf (CGVS, p. 20), doet geen afbreuk daaraan. Dat het een jaar heeft geduurd om hem te arresteren, kan immers vele redenen hebben, zoals bijv. een verblijf van de verdachte in het buitenland of op een onderduikadres, waardoor het de autoriteiten moeilijk wordt gemaakt. Dit volstaat niet om te besluiten dat de autoriteiten niet bereid of in staat zijn om tegen uw belagers op te treden, zeker omdat u ervan uitgaat dat N. veroordeeld zal worden voor de schietpartij op u, hetgeen op zich een zeker vertrouwen van uwentwege in uw autoriteiten verraadt (CGVS, p. 20). Ook blijkt uit uw verklaringen dat zijn broer J. H. voor

heel zware feiten - hij schoot op een politicus en op de politie - veroordeeld werd en intussen al vijf of zes jaar in de gevangenis zit. Daarvoor werd hij ook al meerdere keren in de gevangenis opgesloten (CGVS, p. 20). Ook verschillende leden van de bende van J. H. werden in de gevangenis opgesloten (CGVS, p. 21). Gelet op dit optreden van de Bosnische autoriteiten tegen de gebroeders H. en hun bendeleden, blijkt uit niets dat, indien u er iets in de gevangenis (of daarbuiten) zou overkomen, u naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de Bosnische autoriteiten. U erkende ook dat u eventuele problemen met de bende van de gebroeders H. in de gevangenis zou kunnen aangeven (CGVS, p. 21).

U merkte tot slot nog op dat de politie corrupt is. Vrienden van de bende H. zijn bij de politie tewerkgesteld (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DV Z, vraag 3.6a; CGVS, p. 4; p. 21). U erkende echter dat u nooit objectief corruptie in uw nadeel heeft kunnen vaststellen (CGVS, p. 22). U erkende tevens dat, indien u in de toekomst corruptie in uw nadeel zou vaststellen, u dit zou kunnen aangeven (CGVS, p. 22).

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u onvoldoende heeft aangetoond dat er voor u in Bosnië-Herzegovina geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zijn en dus dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Tot slot kan er, betreffende uw verklaring dat u hier in België een relatie heeft met V. met wie u een gezin wil stichten (CGVS, p. 2; p. 16), opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van familiebanden of een relatie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Aan uw diverse veroordelingen in Bosnië-Herzegovina, aan het schietincident waarvan u in december 2024 het slachtoffer werd, aan de beschadiging van de voordeur van uw woonst in februari 2025 in Sarajevo, aan het internationaal aanhoudingsbevel in uw hoofde, aan uw verklaring dat u in dezelfde gevangenis als de gebroeders H. zal worden ondergebracht en aan uw relatie met V. die in België woont en werkt, wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Al deze documenten doen echter niet de minste afbreuk aan het gegeven dat u moet uitgesloten worden van internationale bescherming, aangezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten. Evenmin doen deze documenten afbreuk aan het gegeven dat u niet aangetoond heeft dat u bij eventuele problemen met uw belagers in Bosnië-Herzegovina geen of onvoldoende beroep zal kunnen doen op de aldaar voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.
(…)"

2. Gegrondheid beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, F, (b), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ten eerste verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van de toegepaste uitsluitingsclausule en stelt hij dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissing wel naar verwijst, maar nalaat deze daadwerkelijk toe te passen op zijn concreet dossier.

Ten tweede, wat betreft de bewijslast om zijn individuele verantwoordelijkheid vast te stellen, werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal benadrukt dat verzoeker de feitelijke context van de feiten betwist, aanvoert dat er sprake was van voorafgaand geweld en wijst op lacunes in de strafprocedure, zonder deze elementen inhoudelijk te onderzoeken maar louter te verwerpen wegens het ontbreken van documenten. Verzoeker benadrukt dat de feiten dateren van vijftien jaar geleden en dat hij de stukken heeft opgevraagd bij zijn advocaat in Bosnië-Herzegovina, maar hij deze niet kan bekomen, hetgeen bevestigd wordt in een attest van zijn advocaat. Hij besluit dat er niet kan gesteld worden dat hij betrokken is bij de feiten louter omwille van het ontbreken van stukken, doordat deze niet kunnen worden aangeleverd.

Ten derde oppert verzoeker dat de verwerende partij nalaat rekening te houden met de proportionaliteit en de context van de feiten. Hij stelt dat, zelfs indien de feiten vaststaan, er nagegaan moet worden of de feiten correct juridisch gekwalificeerd worden en de ernst ervan moet worden beoordeeld in het licht van de context en dat er volgens UNHCR-richtsnoeren en Europese rechtspraak rekening moet worden gehouden met omstandigheden van zelfverdediging, escalatie van geweld en de persoonlijke situatie van de betrokkene. In dit opzicht hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal de context verwerpt, zonder diepgaand onderzoek. Hij voegt hieraan toe dat de verwerende partij zelf ook de stukken kan opvragen en dat zij daartoe meer middelen heeft.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat er een verhoogde motiveringsplicht geldt in geval van uitsluiting van internationale bescherming. Desondanks motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, aldus verzoeker, op basis van vermoedens, zonder alle relevante elementen te onderzoeken en zonder rekening te houden met de praktische moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd wordt om vanuit detentie bewijs te leveren.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het beginsel van non-refoulement.

Verzoeker benadrukt dat ook detentieomstandigheden en risico's binnen gevangenissen onder artikel 3 van het EVRM kunnen vallen, hetgeen *in casu* het geval is daar hij zal opgesloten worden in een gevangenis waar zich personen bevinden met wie hij een ernstig conflict heeft, hij reeds slachtoffer was van geweld en bedreigingen en er een reëel risico bestaat op represailles. Waar de verwerende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar het rechtssysteem in Bosnië-Herzegovina, zonder concreet na te gaan of hij effectief bescherming zal genieten, benadrukt verzoeker dat de zogenaamde bescherming die er zou zijn vanwege de Bosnische autoriteiten slechts theoretisch zal zijn indien hij in dezelfde gevangenis zal zitten als één van de broers H.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende (bijkomende) stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- identiteitskaart (stuk 3);
- kopieën krantenartikelen uit Bosnië-Herzegovina (stuk 4);
- bevestiging Bosnische advocaat O. M. (met beëdigde vertaling) (stuk 5);
- verklaring van samenwoning vriendin (stuk 6);
- verklaring advocaat O. M. (stuk 7);
- vrije vertaling verklaring advocaat (stuk 8).

2.3. Beoordeling beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM (en het beginsel van non-refoulement) aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de mogelijkheid verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en indien dit niet mogelijk zou zijn naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.
2.3.5. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de toen geldende artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève.

Artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Oud artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormde van artikel 12, tweede lid, sub b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, verwees naar artikel 1, F, van het Verdrag van Genève en stipuleerde:

"*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden*."

Oud artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormde van artikel 17, eerste lid, sub b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, bepaalde dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Artikel 41 van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt dat Richtlijn 2011/95/EU met ingang van 12 juni 2026 wordt ingetrokken en dat verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar deze verordening.

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet werden opgeheven bij de artikelen 50 en 53 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026).

Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepaling op grond waarvan verzoeken om internationale bescherming die vóór 12 juni 2026 zijn ingediend onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf die datum eveneens van toepassing op verzoeken die vóór 12 juni 2026 werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat zowel het voorliggende verzoek als de bestreden beslissing dateren van vóór 12 juni 2026, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggende beroep derhalve toepassing te maken van de materiële voorwaarden voor uitsluiting die thans zijn neergelegd in de artikelen 12 en 17 van Verordening (EU) 2024/1347.

Voor de *in casu* relevante uitsluitingsgrond stelt de Raad vast dat deze bepalingen de voorheen toepasselijke materiële criteria hernemen. Artikel 12, lid 2, b), van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt, in overeenstemming met artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève en artikel 12, lid 2, b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, dat "*een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt uitgesloten van de*

erkenning als vluchteling wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan buiten het land van toevlucht een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat die onderdaan van een derde land of staatloze als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen voorafgaand aan de toekenning van de vluchtelingenstatus; bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige niet-politieke misdrijven worden aangemerkt". Artikel 12, lid 3, van Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt, in overeenstemming met artikel 12, lid 3, van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, dat deze uitsluitingsgrond tevens van toepassing is op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen. Voor de uitsluiting van subsidiaire bescherming bevat artikel 17, lid 1, b), gelezen in samenhang met artikel 17, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1347, een overeenkomstige regeling.
De inwerkingtreding van Verordening (EU) 2024/1347 en de daarmee samenhangende opheffing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet brengen voor de *in casu* onderzochte uitsluitingsgrond aldus geen wijziging mee van de materiële criteria aan de hand waarvan de uitsluiting en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker moeten worden beoordeeld.

2.3.6. In de thans opgeheven artikelen 55/2 en 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet was bepaald dat de commissaris-generaal, wanneer hij een vreemdeling uitsloot van de vluchtelingenstatus dan wel van de subsidiaire beschermingsstatus, in zijn beslissing tevens een advies verstrekte over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing, die vóór 12 juni 2026 werd genomen, bevat overeenkomstig deze toen geldende bepalingen een dergelijk advies.

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus.

Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 51)

Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing, het advies van de commissaris-generaal over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is geen voor beroep vatbare rechtshandeling en maakt geen onderdeel uit van onderhavig arrest (zie tevens *infra*).

2.3.7. De uitsluitingsgronden in de artikelen 12 en 17 van Verordening (EU) 2024/1347 moeten restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal. Deze omstandigheid ontslaat de verzoeker evenwel niet van zijn verplichting om mee te werken bij de vaststelling van alle voor zijn beschermingsverzoek relevante feiten en omstandigheden (zie EASO, "*Practical Guide: exclusion*", januari 2017, p. 9).

Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden, voorzien in artikel 12, leden 2 en 3, en artikel 17, leden 1 en 2, van Verordening (EU) 2024/1347, is niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, *i.e.* "*boven elke redelijke twijfel verheven*", wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er "*ernstige redenen zijn om aan te nemen*" dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of handelingen, die onder de in voormelde bepalingen vastgelegde uitsluitingsgronden vallen (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D. v. Duitsland, pt. 95; EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p. 55-57, p. 98-119).

In het EASO rapport "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", eerste editie (2016), worden volgende voorbeelden gegeven van bewijs dat kan gebruikt worden om te besluiten tot een uitsluiting van internationale bescherming: "*Country of Origin Information (COI), statements of the applicant and among them confessions of involvement for instance, credible testimonies of witnesses, indictments or convictions by an international court or tribunal, convictions by national courts (assuming fair trial guarantees have been assured) or extradition requests*" (p. 42).

De uitsluitingsclausules dienen, in het bijzonder met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten, met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze te worden toegepast. Zij kunnen er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

2.3.8. Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 12, lid 2, b), en 17, lid 1, b), van Verordening (EU) 2024/1347.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtsstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is kwalificeren als een 'misdrijf' terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en één of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asielland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

Het loutere feit dat een weerhouden gedraging strafbaar is in België is een noodzakelijke, doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for* Serious *(Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

2.3.9. Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 12, lid 2, b), en 17, lid 1, b), van Verordening (EU) 2024/1347 dient aldus als een begrip '*sui generis'* te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Verdrag van Genève, noch in de Vreemdelingenwet is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Kücükdeveci, pt. 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, in het arrest Ahmed als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*" (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 36). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest Ahmed heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat "*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (…), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen*." (*ibid*., pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*", dat de aanbeveling bevat "*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (…)*" (*ibid*., pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat:

"*Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf" weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig" daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd*" (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld "*Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen*", waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, F, (b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat *"[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen*". Het Hof van Justitie vervolgt dat het rekening houden met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12, lid 2, b), van voormalige Richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (*ibid*., pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (*ibid.,* pt. 43).

Uit het voorgaande blijkt dat het begrip 'ernstig niet-politiek misdrijf' een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het 'ernstig niet-politiek misdrijf' een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

2.3.10. Vooreerst gaat de Raad in op de door verzoeker gepleegde feiten in 2013 ten aanzien van A. F. en de veroordeling die hij in dit verband opliep in 2014.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker verklaart dat hij in 2014 in Bosnië-Herzegovina werd veroordeeld voor poging tot moord op A. F. (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Hij verklaarde dat hij in eerste aanleg veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van negen jaar en acht maanden en in hoger beroep tot een gevangenisstraf van tien jaar en tien maanden (*ibid*., p. 6). Verzoeker legt, wat deze veroordeling betreft, de akte van inbeschuldigingstelling van het kantonnale parket van Sarajevo van 8 november 2013 neer, waarbij de procureur vraagt om verzoeker te veroordelen voor poging tot moord op A. F. op basis van artikel 166 van het Bosnisch strafwetboek (administratief dossier, map documenten). Hieruit blijkt dat verzoeker op 15 augustus 2013 om 3.00 uur in de O.straat de Audi van zijn moeder bestuurde, toen hij stopte waar A. F. zich bevond, dat A. F. een short en een T-shirt met korte mouwen droeg, dat verzoeker hem toeriep met de woorden: "*hé, aap, waarom wandel je zo op straat?*" , waarop A. F. antwoordde dat hij daar woonde en dat het niet aan hem was om te zeggen hoe hij moest wandelen, dat verzoeker hem toen duidelijk maakte dat hij hem zo niet moest antwoorden en hij hem vroeg of hij uit zijn wagen moest komen, dat A. F. daarop antwoordde dat hij enkel Allah vreesde waarop verzoeker hem toesnauwde dat hij ook bang zou zijn van hem, dat verzoeker vervolgens uit zijn wagen kwam, hij A. F. benaderde met een automatisch wapen en op een afstand van één à twee meter in de richting van zijn hoofd schoot, dat A. F. op dat moment een draaibeweging maakte naar rechts en zijn hoofd beschermde met zijn twee handen waardoor de kogel zijn rechterhand raakte, dat verzoeker A. F. daarna nog in zijn linkerarm raakte, die op dat moment nog voor zijn hoofd geheven werd om dit te beschermen, dat A. F. nog een derde keer werd geraakt in zijn linkerbeen onder zijn heup, dat verzoeker nog twee keer op het asfalt schoot voor de benen van A. F. en dat A. F. op de grond viel en verzoeker wegvluchtte.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker het niet eens is met de omschrijving alsook kwalificatie van de feiten op basis waarvan hij in 2014 veroordeeld werd. Hoewel verzoeker erkent dat hij meermaals op A. F., die ongewapend was, geschoten heeft, schetst hij een andere context over het verloop hiervan. Volgens verzoeker had hij geregeld ruzie met A. F., was deze op het moment van het incident vergezeld door zijn vader, begon zijn vader toen verschillende kogels op hem af te vuren, ging hij daarop naar zijn wagen om zijn

wapen te nemen en begon hij op een afstand van ongeveer anderhalve meter op A.F. en zijn vader te schieten en raakte hij A. F. meermaals, enkel in niet-vitale lichaamsdelen, met name zijn armen en benen. De rechtbank veroordeelde verzoeker voor poging tot moord, maar hij gaat niet met deze kwalificatie van de door hem gepleegde feiten akkoord en meent dat hij voor het toebrengen van verwondingen en het veroorzaken van algemeen gevaar veroordeeld had moeten worden, hetgeen hem een gevangenisstraf van drie jaar zou hebben opgeleverd. Volgens verzoeker weigerde de rechtbank zijn getuigen te aanhoren die deze versie van de feiten zouden bevestigen en werd ook geen reconstructie van de feiten gehouden. Ook merkte hij in dit verband terloops op dat de vader van A. F. net als de rechter die hem in eerste aanleg had veroordeeld behoorde tot de SDA (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-9, 13).

Hoewel er thans geen rechterlijke uitspraak voorligt waarin verzoeker voor voormelde feiten veroordeeld werd, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat er alsnog voldoende elementen voorliggen die inzicht geven in de (verschillende versies van) de feiten waarvoor verzoeker in 2014 veroordeeld werd en over (de omstandigheden van) zijn veroordeling zelf. Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers uitgebreid gehoord over (zijn versie van) de feiten die aanleiding gaven tot zijn veroordeling, alsook zijn veroordeling zelf en de omstandigheden hiervan. Verder vormt de voorliggende akte van inbeschuldigingstelling een begin van bewijs van verzoekers veroordeling in 2014 en kan hieruit worden afgeleid op basis van welke feiten verzoeker wellicht veroordeeld werd, te meer daar verzoeker op zich ook geenszins niet betwist dat hij voor deze versie van de feiten en deze kwalificatie van de feiten veroordeeld werd.

Vervolgens wijst de Raad op volgende vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal op goede gronden twijfels uit over verzoekers versie van de feiten en zijn strafrechtelijke kwalificatie hiervan:

"*U deinst er niet voor terug om leugenachtige verklaringen af te leggen over de strafrechtelijke procedures waarin u in Bosnië-Herzegovina betrokken was. U legde immers manifest tegenstrijdige verklaringen over uw vierde veroordeling d.d. 3 oktober 2024 af. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u weliswaar veroordeeld werd voor het toebrengen van lichte en zware lichamelijke verwondingen en van schade aan andermans eigendom (het inbrandsteken van auto's) en voor het verstoren van de openbare orde (het aanvallen van omstaanders), maar dat een klap aan uw ex-vriendin M. A. het enige was dat u werkelijk had gedaan: u had dus noch twee auto's beschadigd noch omstaanders aangevallen. U vond de veroordeling dus onterecht. U verklaarde bovendien het recht niet gehad te hebben om in beroep te gaan (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met een openbaar raadpleegbaar YouTubefilmpje, waarop u te zien bent terwijl u de feiten waarvoor u veroordeeld bent bekent en waarbij u letterlijk zegt dat u de auto's waarvan sprake in brand heeft gestoken, nam u de verantwoordelijkheid van het inbrandsteken van twee wagens en het slaan van toevallige passanten op u, gaf u toe dat de vierde veroordeling terecht was en erkende u dat het uw eigen keuze was geweest om niet in beroep te gaan (CGVS, p. 11-12). Uit het door u neergelegde vonnis blijkt eveneens dat u bekentenissen heeft afgelegd (zie vonnis d.d. 3 oktober 2024).*
U laat na om het vonnis in eerste aanleg, het arrest in beroep, de verzoekschriften van uw advocaat en uw beweerde communicatie met het hof van Straatsburg over uw definitieve veroordeling voor poging tot moord op A. F. neer te leggen. Nochtans werd u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd en beloofde u deze stukken neer te leggen (CGVS, p. 14; p. 22-23). Ofschoon de u toegekende termijn intussen reeds enige tijd verstreken is en u wel twee andere vonnissen inzake andere veroordelingen (het vonnis d.d. 24 augustus 2010 en het vonnis d.d. 3 oktober 2024) en ook de akte van inbeschuldigingstelling d.d. 8 november 2013 voor poging tot moord op A. F. kon neerleggen, mocht het Commissariaat-generaal vooralsnog de gevraagde documentatie inzake uw definitieve veroordeling voor poging tot moord op A. F. niet ontvangen. Door de gevraagde stukken niet neer te leggen, laat u na inzicht te bieden in uw verdedigingsstrategie en in de analyse van de door u gepleegde feiten door de Bosnische justitie. U heeft, met andere woorden, niet aangetoond dat u daadwerkelijk in het midden van de nacht beschoten werd door A.'s vader alvorens u zelf begon te schieten.
Betreffende uw verklaring dat A.'s vader en de rechter die u in eerste aanleg veroordeelde beiden tot de SDA behoren, waarmee u lijkt te insinueren dat dit uw veroordeling beïnvloed zou kunnen hebben, blijkt uit niets dat, voor zover uw verklaringen over hun partijaanhang waar zouden zijn, dit werkelijk een invloed op de strafprocedure zou kunnen hebben gehad, aangezien de rechter in eerste aanleg u een minder zware straf heeft gegeven dan de rechter in beroep, over wiens partijaanhang u niets kon zeggen (CGVS, p. 13-14).
[…]
U oordeelt dat u te streng bestraft werd en dat de kwalificatie van poging tot moord door de rechter niet correct is. Dat de kwalificatie 'poging tot moord' niet correct zou zijn, is niet aannemelijk. Nadat u van dichtbij T. Z. éénmaal in de rechterbil en N. B. éénmaal in de linkeronderrug had geraakt (zie vonnis d.d. 24 augustus 2010), werd u op 24 augustus 2010 veroordeeld voor poging tot moord. Deze veroordeling was volgens u terecht (CGVS, p. 3). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom gelijkaardige feiten, waarbij u A. F. drie keer op verschillende plaatsen in zijn armen en benen geraakt heeft, anders zouden moeten gekwalificeerd worden."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker voornamelijk dat hij het verloop van de feiten waarvoor hij veroordeeld is betwist en dat de commissaris-generaal deze versie verwerpt zonder een diepgaand onderzoek hiernaar, daar er enkel gewezen wordt op het feit dat er geen stukken voorliggen, terwijl hij verduidelijkt dat het om feiten gaat van vijftien jaar geleden, hij bewijs voorlegt dat zijn advocaat uit Bosnië-Herzegovina bevestigt dat zij pogingen hebben ondernomen deze documenten te bekomen maar deze niet succesvol waren en de verwerende partij deze stukken ook zelf niet heeft opgevraagd ondanks dat zij hiertoe meer mogelijkheden heeft en niet geconfronteerd wordt met dezelfde moeilijkheden waarmee verzoeker geconfronteerd wordt om vanuit detentie bewijst te bekomen.

De Raad onderstreept in deze vooreerst opnieuw dat de bewijslast in gevallen van uitsluiting van internationale bescherming uitsluitend rust op de commissaris-generaal, maar dat deze omstandigheid de verzoeker evenwel niet ontslaat om mee te werken bij de vaststelling van alle voor zijn beschermingsverzoek relevante feiten en omstandigheden. Hierboven werd reeds verduidelijkt dat de commissaris-generaal, ondanks de rechterlijke uitspraken van verzoekers veroordeling voor de feiten van 2013 niet voorliggen en er in het administratief dossier geen melding wordt gemaakt van enige pogingen om deze uitspraken bij de Bosnische autoriteiten – autoriteiten van een land dat geen deel uitmaakt van de Europese Unie – te bekomen, verzoeker voldoende heeft ondervraagd om informatie te vergaren over deze feiten en de daaropvolgende veroordeling. Aldus heeft de verwerende partij aan de op haar schouders rustende bewijslast voldaan. Wat betreft verzoeker, stelt de Raad vast dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud melding maakte van verschillende procedures naar aanleiding van zijn veroordeling voor de feiten uit 2013, maar enkel een akte van inbeschuldigingstelling kon voorleggen en geen melding maakte van enige concrete poging om andere stukken te bekomen. Niettemin werd verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten en werden deze documenten met naam en toenaam door de *protection officer* benoemd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde bevestiging van verzoekers advocaat uit Bosnië-Herzegovina dat zij geen stukken meer kunnen bekomen van deze veroordeling, stipt de Raad aan dit niet is opgesteld in één van de landstalen of het Engels en dat dit stuk slechts is vergezeld van een vrije vertaling naar het Nederlands (stukken 7-8, bij verzoekschrift). Hoe dan ook blijkt hier enkel uit dat verzoekers Bosnische advocaat louter verklaart dat rechtbanken in Bosnië-Herzegovina na tien jaar niet langer beschikken over rechterlijke uitspraken en dat een advocaat er een dossier slechts vijf jaar moet bewaren. Er wordt niet de minste verduidelijking gegeven op welke regels deze beweringen gebaseerd zijn, waardoor dit louter blote beweringen betreffen. Voorts kan dit niet verklaren waarom er niet het minste stuk voorligt inzake de communicatie met het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en valt dit niet te rijmen met het feit dat verzoeker er wel in slaagde de akte van inbeschuldigingstelling neer te leggen die dateert van 2013. Dat hij zich thans in detentie bevindt, neemt niet weg dat uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker niet alleen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België wordt bijgestaan door een advocaat, doch ook nog steeds contact heeft met zijn advocaat in Bosnië-Herzegovina. Verder maakt verzoeker geen melding van enige concrete poging tot het bekomen van documenten over zijn veroordeling naar aanleiding van de feiten in 2013, noch in eerste aanleg noch in graad van beroep, laat staan van enige poging die onsuccesvol was, of van een andere reden waarom dit niet van hem verwacht kan worden. Dat verzoeker enkel de akte van inbeschuldigingstelling kan voorleggen inzake zijn veroordeling in 2014 komt over als een belemmering om zijn strafrechtelijk verleden te onderzoeken en doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Bovendien en bovenal merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt dat de twijfels over verzoekers versie van de feiten geenszins louter gebaseerd zijn op het gebrek aan documenten over zijn veroordeling. Overigens moet rekening worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers verklaringen.

Los van de pertinente twijfels die kunnen geuit worden over verzoekers versie en strafrechtelijke kwalificatie van de feiten waarvoor hij in 2014 veroordeeld werd, blijkt duidelijk dat verzoeker niet betwist dat hij zich in 2014 schuldig maakte aan slagen en verwondingen en het veroorzaken van algemeen gevaar (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). In wat hierna volgt, zal de Raad – mede gelet op het feit dat verzoeker de versie en kwalificatie van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd betwist en er geen rechterlijke uitspraak voorligt – onderzoeken of de door verzoeker voorgehouden (versie van de) feiten in aanmerking kunnen worden genomen als bijzonder ernstig niet-politiek misdrijf. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, dat in essentie neerkomt op het hekelen van het niet in aanmerking nemen van zijn versie van de feiten, is – los van de ongegrondheid ervan (zie *supra*) – in feite dus hoe dan ook niet relevant.

Wat deze versie van de feiten betreft, wijst de Raad op volgende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen sprake is van wettige zelfverdediging:

"*Zelfs al zou uw versie van de feiten aannemelijk zijn, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u doelbewust - u ging naar uw wagen om een wapen te halen - van op korte afstand - u schatte vanop ongeveer één à anderhalve meter - naar A. F. schoot die duidelijk ongewapend was, waarbij u hem verschillende keren raakte. Zelfs al zou zijn vader eerst geschoten hebben, zoals u beweerde, dan nog kan uw reactie niet als proportioneel en dus als wettige zelfverdediging worden beschouwd. Wettige zelfverdediging kan immers slechts in bepaalde gevallen van toepassing zijn, wanneer aan verschillende voorwaarden is voldaan. De interpretatie van de voorwaarden is zeer restrictief, om misbruik van de wettige zelfverdediging tegen te gaan. De voorwaarden om van wettige zelfverdediging te spreken zijn: 1) er moet sprake zijn van een imminent en onwettig gebruik van geweld tegen de persoon die zich verdedigt; 2) de persoon die zich verdedigt moet redelijk handelen; 3) de reactie van de persoon die zich verdedigt moet proportioneel zijn (zie EASO, practical Guide: Exclusion). Het is echter duidelijk dat u een alternatief voor uw reactie had: u erkende immers dat u anno 2026, in plaats van te schieten, gewoon de benen had genomen. Uw reactie was dus manifest disproportioneel (CGVS, p. 8), zeker omdat u schoot op een persoon die ongewapend was en blijkbaar niet op de persoon die u even daarvoor beschoten zou hebben.*"

Uit het voorgaande volgt dat hier wel degelijk rekening werd gehouden met de proportionaliteit van de handelingen van verzoekers en de context waarin deze plaatsvonden.

2.3.11. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de door verzoeker in 2013 ten aanzien van A. F. gepleegde feiten van slagen en verwondingen en het veroorzaken van algemeen gevaar in aanmerking kunnen worden genomen als een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Geneve en de artikelen 12, lid 2, b), en 17, lid 1, b), van Verordening (EU) 2024/1347

2.3.11.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat de *in casu* uitsluitbare handeling slagen en verwondingen betreft, hetgeen in België strafbaar wordt gesteld. Het oude Belgische Strafwetboek voorzag voor feiten gepleegd voor 1 september 2026 in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398) van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maanden, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hadden (artikel 400). De gevangenisstraf kon worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heeft gehandeld met voorbedachten rade.

Het gebruik van een wapen om een persoon of groep te dwingen zich te onderwerpen aan de wil van een agressor was hierbij een verzwarende factor.

2.3.11.2. Verder, wat betreft het ernstig karakter van het door verzoeker gepleegde misdrijf ten aanzien van A. F., wordt in de bestreden beslissing met recht het volgende geoordeeld:

"*U verklaarde met een automatisch wapen verschillende schoten gelost te hebben in de richting van A. F. die duidelijk ongewapend was. U raakte hem drie keer in armen en benen waardoor u hem, zelfs al mocht hij volgens u zeven dagen na de aanslag het ziekenhuis al verlaten (CGVS, p. 5) - in de pers staat evenwel te lezen dat hij bijna een maand werd gehospitaliseerd -, ernstig verwondde: uit de akte van inbeschuldigingstelling blijkt immers dat A. ernstige verwondingen vertoonde. U werd voor deze feiten veroordeeld. U vond dat een gevangenisstraf van drie jaar hiervoor (die voor alle duidelijkheid ook al een zware gevangenisstraf is) rechtvaardig was geweest (CGVS, p. 9).*
Ernstige opzettelijke verwondingen en slagen zijn niet zomaar gewelddaden: ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijke integriteit.
[…]
Het gebruik van een wapen om een persoon of groep te dwingen zich te onderwerpen aan de wil van een agressor is hierbij een verzwarende factor. Het strafrecht straft het illegale gebruik van wapens om anderen te bedreigen immers streng en de straffen die de rechtbanken opleggen, zijn zwaarder wanneer er gewapende bedreigingen worden geuit tegen anderen. Het Belgische Strafwetboek bepaalt bijv. dat bij diefstal met geweld of bedreigingen, indien wapens of op wapens gelijkende voorwerpen worden gebruikt of getoond, of indien de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, de straf wordt verzwaard tot vijftien tot twintig jaar opsluiting (artikel 472).
De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen ten gevolge van een schietincident zijn, net zoals de gevolgen van een poging tot moord, ernstig voor zowel de rechtstreekse slachtoffers als voor de samenleving als geheel. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen. Het gebruik van potentieel dodelijke wapens of wapens die ernstig lichamelijk

letsel kunnen veroorzaken, leidt tot blijvende nawerkingen zoals gevoelens van onveiligheid, angst voor represailles, posttraumatische stress of andere psychologische stoornissen. Gewapende aanvallen hebben niet alleen individuele gevolgen, maar ook een aanzienlijke impact op het veiligheidsgevoel van een gemeenschap. Ze kunnen een klimaat van onveiligheid creëren, de economische activiteit schaden en sociale banden verzwakken.
In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article IF of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(...) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overvallen zijn 'ernstige' misdrijven. Sommige andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (...)."
Bijgevolg kunnen de door u gepleegde feiten, of ze nu gekwalificeerd worden als poging tot moord of als het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met een vuurwapen, gelet op uw individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.
Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u de gevangenisstraf van tien jaar en tien maanden heeft uitgezeten.
In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond.
Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.
In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.
Ofschoon u beweerde dat u nooit meer dergelijke stommiteiten zal doen (CGVS, p. 8) en ofschoon u zich tijdens de juridische procedure in Bosnië-Herzegovina verontschuldigd heeft voor de daden die u ten aanzien van A. F. heeft gesteld (CGVS, p. 14), kan er hoegenaamd geen sprake zijn van oprecht berouw en schuldinzicht in uw hoofde, integendeel.
Niet alleen is hierboven reeds gebleken dat u uw versie van de feiten niet heeft aangetoond waardoor duidelijk is dat u uw verantwoordelijkheid voor de feiten tracht te minimaliseren, hetgeen niet in overeenstemming is met oprecht schuldinzicht, bovendien blijkt dat u na uw vrijlating opnieuw in aanraking gekomen bent met het gerecht, zowel in Bosnië-Herzegovina als in België:

- *Op 3 oktober 2024 werd u in Bosnië-Herzegovina veroordeeld voor het toebrengen van lichte en zware verwondingen, voor het toebrengen van schade aan andermans eigendom en voor het in gevaar brengen van de veiligheid. Na initieel het terechte karakter van deze veroordeling betwist te hebben, cf. supra, nam u de verantwoordelijkheid op zich voor de feiten waarvoor u veroordeeld werd. U heeft vooralsnog maar een klein deel van uw straf waartoe u in 2024 werd veroordeeld uitgezeten, waardoor er tegen u een internationaal aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd (CGVS, p. 10; p. 12; p. 16).*
- *In België werd u in 2025 door de rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot vijf maanden met uitstel onder meer voor het opzettelijk veroorzaken van verwondingen, nadat u in augustus 2025 E. Z. had aangevallen (CGVS, P. 15).*
- *In België bent u een verdachte in een onderzoek na een vechtpartij met een voor u onbekende man die hierdoor zwaar verwond raakte (CGVS, p. 15-16).*

Door na uw detentie van tien jaar en tien maanden, tijdens dewelke u overigens meermaals disciplinaire sancties heeft gekregen omwille van uw betrokkenheid in vechtpartijen (CGVS, p. 18), blijvend blijk te geven van een gewelddadige ingesteldheid, zowel in Bosnië-Herzegovina als in België waar u nauwelijks een jaar verblijft, toont u uiteraard geen oprecht schuldinzicht noch berouw voor de beschieting van A. F.
Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uw veroordeling voor poging tot moord op A. F. niet uw eerste veroordeling was, aangezien u daarvoor al twee keer voor uw betrokkenheid bij schietincidenten veroordeeld was."

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie inzake uitsluiting van internationale bescherming en stelt dat de commissaris-generaal deze in de bestreden beslissing niet *in concreto* toepast op zijn geval, merkt de Raad

op dat verzoeker in zijn verzoekschrift nergens verduidelijkt met welke elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden in het voormelde, hetgeen geenszins ernstig is. Uit een eenvoudige lezing van voormelde passage uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat de commissaris-generaal de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Galte wel degelijk *in concreto* toepaste.

2.3.11.3. Voorts stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vast dat uit de elementen van het dossier blijkt dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor voormelde feiten van slagen en verwondingen. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

"*U erkent immers dat u meermaals op een ongewapende persoon geschoten heeft, waardoor elk redelijk persoon weet dat de gevolgen hiervan voor de persoon op wie wordt geschoten bijzonder ernstig kunnen zijn. Zowel uit de versie weerhouden in de akte van inbeschuldigingstelling als uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u intentioneel heeft geschoten. Uit de beschrijving van de feiten in de akte van inbeschuldigingstelling blijkt immers dat u A. bedreigde door te stellen dat hij voor u bang zou zijn, dat u daarop uw wapen nam, uit uw auto stapte en met dit wapen begon te schieten; u verklaarde hierover zelf op het Commissariaat-generaal dat u voor uw auto stond en uw wapen ging halen om te kunnen schieten (CGVS, p. 5; p. 8). Uit beide versies blijkt, zelfs al heeft u zeer snel gereageerd, zoals u opmerkte (CGVS, p. 8), voorbedachten rade. Hierboven is bovendien gebleken dat de these van wettelijke zelfverdediging niet kan worden weerhouden.*
Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. Uw verwijzing naar uw vrees voor de gebroeders H. en hun bende en naar uw relatie in België met V. met wie u een gezin wil stichten (CGVS, p. 16) werpt immers geen ander licht op de redenen waarom u uitgesloten wordt van internationale bescherming, i.e. de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1 F, b) van de Vluchtelingenconventie. Uw verklaringen hierover worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied."

Verzoeker laat deze overwegingen, die wederom pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.11.4. Vervolgens, wat betreft het niet-politiek karakter van het ernstig misdrijf, verduidelijkt de Raad dat hiervan sprake is wanneer het misdrijf werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. *In casu* stelt de Raad vast dat de door verzoeker gepleegde feiten ten aanzien van A. F. het gevolg zijn van een louter interpersoonlijk conflict (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Hierdoor is de niet-politieke aard van het misdrijf evident. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

2.3.12. Overeenkomstig artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève kan een persoon slechts worden uitgesloten voor misdrijven die beperkt zijn in tijd en ruimte. Het bepaalt namelijk dat het moet gaan om een ernstig niet-politiek misdrijf dat werd begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Het kan dus in ieder geval niet gaan om een misdrijf dat werd begaan in het land van toevlucht waar de verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (UNHCR, *Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, september 2003, p. 16).

De bewuste feiten vonden plaats op 15 augustus 2013 in Bosnië-Herzegovina, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

2.3.13. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er voor de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad is er zich, zo weze herhaald, van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, dient te worden uitgesloten van internationale bescherming.

Het voorgaande in acht genomen dient verzoeker overeenkomstig artikel 12, lid 2, b), van Verordening (EU) 2024/1347 *juncto* artikel 1, F, (b), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 17, lid 1, b), van Verordening (EU) 2024/1347, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.14. Het advies, vervat in de bestreden beslissing gaat over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In dit verband kan thans dienstig worden verwezen naar artikel 57/6, § 1, van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026). Krachtens artikel 57/6, § 1, 11° en 13° verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van respectievelijk de artikelen 12 en 17 van Verordening (EU) 2024/1347, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6) van voormelde Verordening.

De beslissing over de uitsluiting dient, zo weze herhaald, te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 en artikel 15 van Verordening (EU) 2024/1347) en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Bosnië-Herzegovina.

Dit advies van de commissaris-generaal heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Het gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).
Enige argumentatie vanwege verzoeker gericht tegen voormeld advies is *in casu* dan ook niet dienstig. Ook de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken ter staving van zijn nood aan internationale bescherming (stukken 3-6, bij verzoekschrift), die al dan niet reeds eerder werden neergelegd, zijn niet dienstig.

2.3.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bosnisch machtig is. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij ook werd gehoord over de feiten die leidden tot zijn veroordeling en de veroordeling zelf en dat hij tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Dit volstond. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.17. Mede gelet op het bepaalde in artikel 12, lid 4, en artikel 17, lid 4, van Verordening (EU) 2024/1347, toont verzoeker voor het overige voorts geenszins aan dat en op welke wijze het proportionaliteitsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de erkenning als vluchteling overeenkomstig artikel 12, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1347.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 17, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1347.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS